

Гимназијалац

Лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти школска година 2015/16. број 3.

Садржај

Слава	3
Доме, слатки доме.....	4
Живот у дому	5
О матурантима	6
Опраштање	8
Душевна болница	10
Посета „Шестој”	11
Лабудово језеро.....	12
Осликавање људске душе музиком	14
Сребрни момци	15
Ништа није пропало кад пропало је све.....	16

„Гимназијалац”

лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2015/2016. број 3.;

Уредник: Анђела Теслић

Редакција: Анастасија Топаловић, Невена Богићевић, Стојан Матић, Нађа Марчетић, Јана Лишанин, Катарина Радојичић, Јована Дудуковић, Катарина Поповић, Ивона Чолаковић, Ана Цветковић, Милена Нашпалић, Сања Мишљеновић, Милица Јокић, Бојана Мишулић и Соле капитен

Технички уредник: Зоран Меселџија

Одговорни професор: Драгомир Дујмов

Лектура: Драгана Меселџија

За издавача: др Јованка Ластих, директор

Реч уредника

Драги моји СОШИГ-овци

Дошли смо до краја још једне узбудљиве школске године. Код нас овде је другачије. Колико год ишчекивали крај школе, у неку руку смо тужни, јер друштво нећемо видети цело лето, а такође смо једну годину ближи крају. Елем, нећемо сада превише да гледамо у будућност, већ да се спремамо за дуго очекивани летњи распуст. Време када можемо да се излежавамо по цео дан, када можемо да устанемо после 12, када без проблема можемо да се после 22h истуширамо и после тога да изађемо у шетњу по крају. Време када ћемо се одморити од свих успона и падова који су нас задесили током протекле школске године.

Опростили смо се од матураната и у овом броју ћемо видети како је изгледао програм, али и утиске ђака генерације и редовног члана наше редакције Невене Богићевић. Такође, наши ученици су били у Београду код ученика Шесте београдске гимназије којима су били домаћини овде, у Будимпешти. Оно што је на нас домце оставило највећи утисак је домска слава која се ове године први пут обележавала. Сви смо били на окупу, што нас је навело да се осећамо као код куће. Наше ученице су то желеле да пренесу на папир, тако да ћемо у овом броју видети шта оне мисле о животу у нашем ђачком дому. Такође, у овом броју ћемо приказати и успехе наших фудбалера и пијанисткиње Анђеле Болесников.

Све у свему, ово је била једна изузетно успешна година, а надамо се да ће свака следећа бити још успешнија.

А. Теслић

Слава

Ова школска година је као и свака претходна упамћена по многим лепим догађајима, поред урнебесно смешне бруцошијаде и незаборавних пантљика, ученици наше школе су заједно са Управом започели традицију прославе домске славе. Тог 21. маја коначно је мирис тамјана заједно са мелодијом свештеничког појања у извођењу о. Далибора Миленковића, о. Зорана Остојића и ђакона Зорана Живића почео да се шири Тргом ружа. У част наших заштитника Светог Ђирила и Методија наше талентоване ученице су у сарадњи са познатом српском сликарком насликале веродостојну икону, која је тог свечаног дана освештена. Након чина освећења, свештеник нам је одржао краћу беседу о житијима наших заштитника.

Заједничким снагама целог интерната, успели смо да у присутнима пробудимо осећај породичне идиле и да унесемо српски дух и менталитет у Будимпешту. Слави су поред ученика, професора и директорки, присуствовали цењени гости. Почетак традиције смо овековечили заједничком фотографијом гостију и домаћина испред домске установе „Никола Тесла”. Потом је уследила славска закуска у којој је свако могао да пронађе по нешто чиме би заситио свој стомак. Сигурни смо да ће се у будућности, још доста деценија ова традиција наставити, као један од бољих начина да се подиже српска свест у дијаспори и да ће наредне генерације наставити окретање славског колача.

Ана Цветковић и Милена Наипалић, 11.б

Доме, слатки доме...

Да ми је неко пре три године, када сам први пут угледала врата зграде нашег дома, рекао да ће то постати моја друга кућа, у најмању руку бих му рекла да не измишља.

Сада када завршавам трећу годину, дом за мене и јесте друга кућа. За ове три године многе ствари су се промениле. Када упишемо СОШИГ, живот нам се окрене за 180 степени, нове навике, ново друштво и нова искуства. Управо то може да обележи живот у дому. Није било лако навићи се на домска правила која су се из дана у дан чинила све бројнијим, али убрзо смо се сви навикли на нови живот. Уз много нових лица, све се чинило забавнијим: на почетку упознавања, први одласци у град, прве свађе и прва решавања проблема били су тек почетак школе живота у коју смо ишли упоредо с гимназијом, јер дом то и јесте – школа живота. У дому се осим сталожености и домишљатости уче и многе друге ствари важне за живот, као што је однос према другима и однос према ауторитетима. Многи леви моменти остаће у сећању после одласка одавде. Домски професори су се увек трудили да у дому буде пријатна и топла атмосфера. Признајем на многа места никада не бих отишла да није био обавезан одлазак и сада ми је много драго због тога.

Када се моја СОШИГ прича заврши у срцу ћу понети најлепша сећања и све оне битне моменте које сам овде проживела, а дом ће као и обично с генерације на генерацију преносити митске приче несташлука и авантура.

Катарина Поповић, 11.б

Једно од најважнијих ђачких питања, бар за оне који не похађају школу у свом родном граду, јесте управо одабир адекватног смештаја и доношење тешке одлуке – да ли живети у ђачком дому, или пронаћи приватан смештај. Ово питање је мучило и многе СОШИГ-овце пре доласка.

„Како је живети у дому?“, „Колико цимерки ћу имати, какве ће оне бити, какву ће музику слушати?“, „Докле ће бити излазак увече?“, „Каква је храна?“, само су нека од безброј питања која су ми се мотала по глави месецима пре него што сам дошла овде. Ово је била једна од најтежих одлука у мом животу. Сада, након годину дана проведених у ђачком дому, са сигурношћу могу рећи да је ова одлука променила мој живот из корена, али да се ни једног

момента не кајем што сам кренула овим путем. Живот у дому није савршен, немамо толику слободу, имамо ограничено време за излазак. Али, хеј, сагледајмо и светлу страну боравка овде. Отићи од родитеља са свега 15 година је велика ствар, како за нас, тако и

ЖИВОТ у ДОМУ!

за њих. Али на тај начин постајемо самосталнији,

учимо, а живимо без родитеља и полако почињемо да градимо своју личност. Због тога ће нам, у неку руку, бити лакше кад одрастемо. Учимо, такође, и да самостално распоређујемо новац. Ово је једно велико искуство, за које многи немају прилику и могућност. Зато, уживајте док сте овде! Ово ћете памтити до краја живота.

Катарина Радојичић, 9. ј.о.

О матурантима

Како знамо да смо урадили праву ствар или да смо пошли правим путем? Требало би да се освртањем и погледом уназад у нама не рађа кајање за нечим што смо могли, а нисмо постигли. Наравно, да бисмо на тај, сасвим сигуран начин одредили вреди ли оно што смо учинили, морамо прво начити корак, покушати и тек онда судити.

Око педесетак „малих“ матураната је 2012. године изашло из клупа основних школа и запутило се у свет, а да ни сами нису били свесни куда иду и зашто то чине. Ти исти, млади људи, а међу њима и ја, стајали су 3. септембра 2013. године у школском дворишту Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти. Сада следи она прича о очима пуних суза, одвајању од родитеља, бакиној кухињи и кућном љубимцу који је остао код куће на милост и немилост млађем брату. Да се разумемо, свега тога је било, али није нам требало дуго да схватимо да је слобода лепа, да је боље удаљити се од будног, родитељском ока и да смо сада окружени људима са којима ћемо се саживети и који ће нам чинити другу породицу. Четири године није мало, али некако школски дани пролете много брже

него сви остали. За то време смо се међусобно упознавали, зближавали, стварајући пријатељства која се неће тако лако заборавити. Путовали смо, певали, веселили се на разним прославама и помагали колико смо могли. Успели смо да постигнемо добре резултате у школи, нешто на учење, а нешто на шарм и срећу. Било је и свађа, суза, несташлука, проблема, тешких речи, али све је то саставни део ђачког живота.

Преживљавали смо разне стресове заједно од раскида, несрећних љубави, преко одговарања, кашњења у дом, избора праве комбинације за „Пантљике” па све до полагања матуре.

Сада су скоро и матуре готове. За који дан ћемо се последњи пут појавити као ученици у школи полагајући усмене матуре. Са часовима, седењем у школи, преписивањем и одговарањем смо завршили. Остаје нам да се осврнемо уназад и видимо шта смо урадили. Ја могу да говорим у своје име, али се надам да говорим у име већине када кажем да је вредело. Вредело је одлазити од куће, путовати и живети у једном окружењу које нам је пружило животну образовање. Као ђак генерације и редовни, скоро бивши члан редакције „Гимназијалац” могу вам рећи, драги моји Сошиговци,

да се исплати. Док учите биологију,

нервирате се око физике, читате лектуре које вас апсолутно не интересују, нађите негде времена да се насмејете што сте још увек у школским клупама, јер је „од колевке па до гроба најлепше ђачко доба”!

Невена Божићевић, 12.б

ОПРАШТАЊЕ

Будимпешта је плакала тог топлог, али тмурног дана, 12-ог маја 2016. године. У ваздуху се осећала нека сета и сви су у Српској гимназији Никола Тесла знали да је још једној авантури дошао крај. Опраштали смо се.

Поводом овог тужног догађаја, 11. разред се потрудио да осмисли програм који ће свима пробудити лепа сећања и измамити осмех на лице. Ипак, већ при самом уласку у физкултурну салу школе, поред безброј непроцењивих

осмеха, у очима матураната могле су се приметити сузе које су безуспешно покушавали да сакрију. Опраштали смо се.

Породице, професори, млађи ученици сви су се окупили да заједно још једном виде све матуранте на једном месту, и честитају им на успешном завршетку средњошколског школовања.

Уз звуке српске и мађарске химне, програм је почео. Како би матуранте подсетили на време проведено на Тргу ружа, а исто тако охрабрили у њиховом даљем путовању, ученице Габријела Гал и Ана Цветковић одрецитовале су песме на српском и мађарском језику. Затим су у име 11-ог разреда Алекса Миловановић и Анђела Теслић одржали своје опроштајне говоре.

Врлозреле и натренутке емотивне говоре одржали су и Милорад Дудор

и Урош Рајић као преставници 12-ог разреда. Затим је директорка школе др Јованка

Ластих поделила поклоне и дипломе нашим матурантима. Ове године, одлуком наставничког већа, диплома за ђака генерације додељена је ученици Невени Божићевић. По први пут дедељивана је и титула „Ђак проминент” коју је ове године понела ученица Тина Чорић, уз поклон Самоуправе Срба у Мађарској.

Свако од овогодишњих матураната је за време свог боравка овде испричао своју причу, и оставио траг у овој школи. Сада је време да крену даље, у нова освајања. Опростили смо се.

Опростили смо се од још једне фантастичне генерације која ће се дуго памтити у нашој школи. Сваки пут када будемо прошли поред њихових паноа, сетићемо се њихових савета, шала, анегдота, јединствености, осмеха и великог другарства које су овде изградили. После њих, остаће само сећања и приче. Приче које ће се још дуго, дуго препричавати.

Татјана Дамњановић, 11.б

Ехо тишине...

Гледала сам тај мермерни камен и црну плочу на којој се одсијавао мој лик и иза мене она. Нагло се окретох, али не, она није стајала тамо.

Поред основне школе постојала је једна зграда. Стара, оронула, неофарбана. Одрасли су стално користили тај израз „душевна болница”. А шта смо ми знали? И овако их нисмо разумели. Називали смо је лудницом и плашећи је се заобилази је у широком кругу.

Како смо одрастали, више је се нисмо бојали. Била је само још једна зграда, све док...

Седела сам поред ње. Било је јако неудобно седети на дрвеној клупи којој фали даска, али навикла сам. И даље смо гледали исти приказ. Сваки пут би гледали ту тужну, накривљену врбу, само што би она у различито годишње доба имала другачију хаљину. Ово оронуло дрво нас је увек чекало. Прошло је 2 године. Ускоро ће зима. Не могу да верујем да само у танком белом мантилу седи по овој хладноћи. Али њој никад није било хладно. Барем никад није рекла. Увек би седели у тишини. У неким тренуцима би ме тужно погледала, након чега би свој поглед вратила на врбу.

Седела сам и осећала се веома мирно и сталожено. Сирене аутомобила, аларм банке, музика из оближњег кафића, ужурбаност људи на улици – сву ту гужву бих оставила негде далеко кад прођем кроз капију ове установе. Када се једна од блиских особа нађе на овако мрачном месту, све постаје небитно. Седела сам тако, и она се у једном тренутку окренула. Погледала ме је тим великим црним очима у којима се могао видети читав свемир. Напокон сам схватила због чега је тамо. Толико питања без одговора, која одавно извиру у мојој глави, су напокон добила одговор. И долазила су нова у незамисливој количини, али ћутала сам. Свим снагама сам задржавала овај водопад питања. Она је гледала мене. И ја сам гледала њу. Покушавала сам да докучим дубину њених очију. Те седе, и боре на њеном лицу... уморне очи и опуштена кожа. Све је указивало на то да се променила. Више се не сећам како се смеје. Нема више ко да пева, црта, кува, прича приче „из мојих времена”. То више није била она. Била су то нека чудна створења, ђаволи и демони, чудовишта која су се играла у њеном телу. Али зашто баш њу? Зашто су баш њу изабрали? Осетих неко стезање у грудима, као да је неко бацио стену на мене. Вид је почео да се мути, очи да се пуне сузама. Учини ми се на тренутак да је померила уста. И била сам у праву. После дуго времена чула сам њен глас. „Немој да се заустављаш”, рекла је. „Пусти сузу”, и као да је видела да сам хтела да кажем да немам ништа због чега бих била тужна: „Ако размишљаш тако да имаш шта да једеш, имаш кров над главом и породицу и пријатеље који те воле, онда не, нема разлога да будеш тужна. Али понекад се наше душе разболе, јер ми нисмо само лутајућа тела. Исто као када сломиш ногу: не игноришеш, већ затражиш помоћ. Тако је и са овим.” Остале смо да седимо док нам је ветар свирао у ушима. Одјекивао је, вриштао, молио, тражио да га извучемо из бола. Како је само био гласан. Али временом, изгубио се као ехо.

Ето, као да га опет чујем. Али јако тихо. И видим све као неухватљиви обрис. Полако заборављам и њен осмех и загрљај, чак и оно њено мучно седење у тишини. Нема више белог мантила, ни те клупе, ни оног дрвета, ни те зграде.

Ивона Чолаковић 12.б

Посета 6. Београдској гимназији

Почетком априла ове године угостили смо осам ученика 6. Београдске гимназије са којима смо брзо нашли заједнички језик и који су нам за кратко време постали драги. После мало више од месец дана, дошло је на ред да и ми упознамо њихов град – Београд. У четвртак, 19. маја, кренули смо рано ујутру на тај дугоочекивани пут. Били смо пресрећни што ћемо поново провести време са нашим новим другарима и другарицама. На пут је

кренуло нас 7 ученика 11.а разреда и 2 ученице 10.а разреда у пратњи професора Алена Нађа и професорке Катарине Бачи. Када смо стигли у Београд, срећа што смо опет сви на окупу била је обострана. Њихова професорка нам је укратко изнела планирани програм, па смо сви отишли код домаћина да оставимо ствари. Родитељи домаћина су били јако драги према нама и бринули се да не останемо гладни или жедни за време та три дана боравка код њих. Тај дан посетили смо храм Св. Саве, а после тога смо имали слободно време. Дружећи се на Савском кеју присетили смо се нашег претходног дружења. Следећи дан био је намењен за излет у манастир Крушедол, Фрушку Гору и Сремске Карловце. Палили смо свеће у Крушедолу, „планинарили” по Фрушкој Гори до гроба Бранка Радичевића, где смо запевали „ону његову”: „Певам дању, певам ноћу” и дивили се јединствености и лепотама Карловачке гимназије, прве гимназије у Србији, кроз коју нас је провела преслатка ученица другог разреда. Излет смо завршили ручком у Карловцима, после кога смо се вратили у Београд. У петак увече, ишли смо на журку поводом 18. рођендана једне наше домаћице где смо се забавили у одличном друштву. У суботу пре подне имали смо мало више времена за одмор, па смо се сви помало тужни, нашли на договореном месту јер се приближио повратак кући. Као шлаг на крају, обишли смо лепоте Београда: цркву Св. Марка, Народни музеј, Кнез Михаилову улицу, патријаршију, Саборну цркву и Калемегдан. На Калемегдану је нашем дружењу био крај. Бус нас је дочекао, а када смо се поздрављали, пала је и понека суза. Ово је било једно предивно искуство у мом, а верујем, и у животу мојих сапутника из Будимпеште. Вреди отићи у неко ново место, упознати нове људе, остати у контакту са њима и ако те пут некад одведе тамо, знати да имаш неког ко ће радо хтети да се сретне с тобом и да се присетите дивно проведених дана. А то се памти цео живот.

Сања Мишљеновић 11.а

Лабудово језеро...

Завршавала сам стављање кармина. Била сам јако нервозна и то што шести пут поправљам и додајем руменило је било одраз моје несигурности. Знала сам да када се подигну тамне, црвене завесе и почну први тактови музике морам бити најбоља. Морам да заблистам и будем најлепша, најзаводљивија и најотменија примабалерина коју је публика Бољшој театра до сада видела. Осећала сам болове у зглобовима, али то сада није било важно. Кренула сам ка бини, публици чврстим и сигурним корацима, знајући да је балет мој живот, а Лабудово језеро моја бајка. Почело је. Оркестар је свирао, а ја сам радила оно што сам најбоље умела – играла. Била сам прави лабуд: полетна, нежна, бела, чиста. У тим тренуцима моје највеће среће нисам размишљала ни о чему, музика је била моја инспирација, љубав према балету надахнуће. Желела сам да стигнем до звезда. Аплауз и овације људи су били само потврда онога што сам желела. Нисам могла да сакријем осмех и одушевљење када су латице ружа почеле да падају око мене. Поклонила сам се, женствено и полако. Како су завесе почеле да сакривају свет у коме сам ја живела од ока обичног човека, тако сам почела да осећам несносан бол у стомаку. Нисам могла да удахнем, да се померим и пала сам на месту где је мој живот почињао и доживљавао најсветлије моменте. Чула сам жамор људи и глас мог Сергеја који ме дозива. Следеће чега се сећам јесте бело, стерилно, болничко окружење. Бола више није било, мада сам и даље осећала мучнину. Пробала сам да се померим, али су ме лекови ошамутили. У собу је ушетао старији човек, лекар. Био је насмејан. У први мах сам била збуњена и помало љута. Нисам знала шта је смешно и занимљиво у томе што лежим овде, уместо да будем на сцени где и припадам. Пришао ми је и питао како се осећам. Питала сам га где је Сергеј. Рекао је да ће убрзо доћи и онда ми је поставио дијагнозу. Некако лако и са пуно полета и среће саопштио ми је да сам у другом стању. За мене је то био шок. Нисам знала шта да кажем, ни како да се понашам. Хтела сам да вриштим, да плачем, јер то је значило само једно: крај мојих снова и мојих звезда, крај балета. Знала сам да после трудноће никада не бих могла да вратим своје тело у првобитну форму и да

будем примабалерина. Нисам могла да поднесем, да ће то нешто мало, својим растом уништавати мој живот. Одлучила сам се за тада мени једино решење. Не морам да кажем колико ме је болело, али сам мислила да губитак снова боли више. Нисам пустила ниједну сузу. Убеђивала сам се да то радим за своје добро, да цео живот имам за породицу и да сада треба да дам све од себе на другом животном пољу. Разговарала сам са лекаром који је полако губио осмех и ону радост у очима коју је имао када је први пут ушао. Саопштила сам му шта сам решила. Била сам хладна и недодирљива. Нисам желела разговор. Сергеј није желео више никада да ме види после тога. Мислила сам да ће разумети. Пошто ме је оставио, оптуживала сам га за љубомору на мој успех, за саможивост, себичност. Била сам љута, пуна беса мислећи да не поштује моје жеље и тешила сам се тиме да је он обичан средњошколски професор који не може да схвати величину светске славе. Урадила сам оно што сам желела и у мом тренутку буђења након операције почео је мој самачки, испразан живот. Сама сам отишла кући, скувала ручак и сама јела. Нисам имала никога свог у тој далекој Русији која није била моја домовина. Нисам желела да излазим, путујем, да виђам друге људе. Посветила сам се балету и ишла редовно на пробе. Трудила сам се и увек давала свој максимум. Прошла сам кроз многе бајке и љубавне приче на сцени, али ниједна ме није испуњавала. Аплаузи нису више били толико гласни. Године су пролазиле и ветар као да је одувао све моје амбиције. Постала сам довољно стара да бих могла да наставим да се бавим својим послом, а довољно млада да још увек волим живот. Једно вече, након наступа, кренула сам кући. Моја коса која је једва чекала да се ослободи пунђе лагано је падала преко мојих рамена. Пахуље су падале на мој капут и топиле се на мојим шакама. Шетала сам московским улицама помало изгубљено, трудећи се да сусрећем што мање људи. Размишљала сам о књизи коју сам синоћ почела да читам, о проби за коју треба да устанем рано ујутру, о воћу које треба да купим и рачунима које треба да платим. На кратко сам се осврнула око себе да бих прешла улицу и тада сам их угледала – Сергеја, његову жену Соњу и две девојчице.

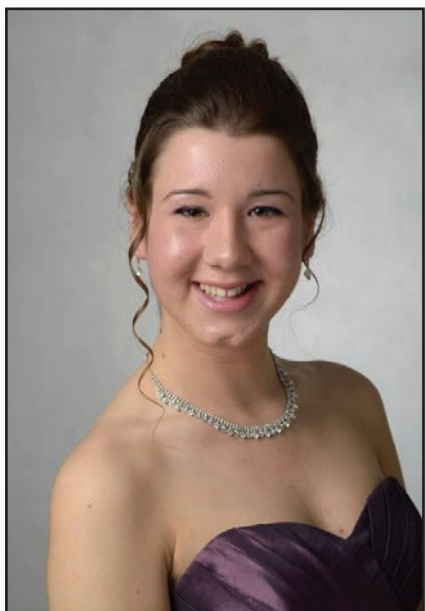
Нисам могла да избегнем сусрет. Изгледали су срећно. Сергеј је имао тај нежан, топао поглед који сам увек волела. Штитио је од зиме своје две девојчице дајући им свој шал и рукавице. Своју жену је гледао као некада мене и сигурна сам да ју је јако волео. Разговарала сам са њима пар минута, а онда сам рекла како журим и продужила. Почела сам да плачем као никада до тада.

Знала сам ја и раније шта сам урадила, али ово је био шамар. Као да ме је неко полио леденом водом. Сергеј је можда имао по коју неостварену жељу, али је био богатији за два живота од мене. Имао је своја два анђела...

Невена Божићевић 12.6

Осликавање људске душе музиком...

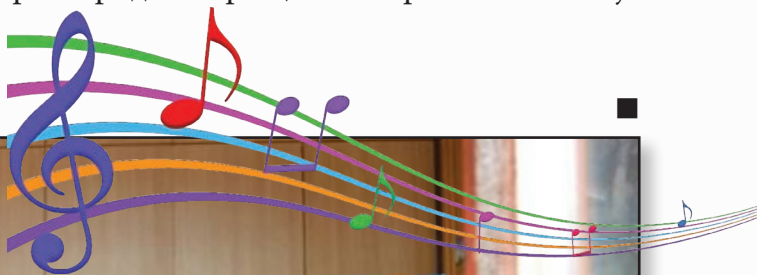
Анђела Болесников, матурант Српске гимназије, освојила је прво место на четрнаестом државном музичком такмичењу (XIV Országos zongoraverseny), у Њиређхази (Nyíregyháza), у четвртој категорији од 1994. до 2000. годишта. Уз менторску припрему проф. Габора Екхарта. Осам најбљих учесника из целе државе је било дужно да све композиције са свог такмичарског репертоара изведу напамет. Такмичење је трајало два дана, од 18. до 20. марта 2016. године. Успела је да прође све изборе такмичења, као најуспешнија.

Анђела похађа, паралелно са Гимназијом, и музичку школу „Tóth Aladár” у Будимпешти. Свакодневно свира у својој соби у ђачком дому у Рожа улици и у музичкој школи. Врло вредна и савесна, одлична ученица и даровита пијанисткиња, омиљена је међу својим другарицама и друговима. Музика спаја људе својим универзалним језиком и буди у њима најлепша и најплеменитија осећања. То се показало и овај пут, труд се исплатио. Проглашена је за најбољу пијанисткињу у Мађарској, у својој категорији. Свирала је композицију француског композитора, утемељивача модерне музике и импресионисте, Клода Дебисија, дело „Генерал Лавине“ и Ј. С. Баха „Прелудијум“ и „Фугу у д-молу“, и романтичарску композицију познатог мађарског композитора Франца Листа „Женевска звона“.

Анђела планира да упише музичку академију „Франц Лист” у Будимпешти, у септембру, ове године. Тим више, победа ће јој посебно значити као једно искуство више у њеном досадашњем раду које ће се вредновати приликом уписа на Академију.

Поносни смо на Анђелу. По завршетку такмичења, још у току ноћи, стизале су поруке и честитке на њену страницу фејсбука од другара из родног Вршца и из Српске гимназије „Никола Тесла” из Будимпеште.

Браво, за Анђелу која је остварила свој сан.

Сребрни момци...

Крајем фебруара фудбалери Српске гимназије „Никола Тесла” освојили су сребрну медаљу на Будимпештанском такмичењу. Наши фудбалери, предвођени професором Властимиром Вујићем задовољни су постигнутим резултатом, али ће дати све од себе да се следећи пут сребро претвори у злато. Они су истакли то да је успех постигнут заједничким трудом и борбом на терену. И поред повреда капитена и најмлађег члана екипе, тимским радом изборили су се за финале и сребрну медаљу.

Екипу СОШИГ-а чинили су Алекса Јанковић, Мирко Желер (заменик капитена), Ведран Богешић, Стефан Голубовић и Зоран Јошић (капитен), док су у резервном саставу били: Коста Марковић, Видак Андрић, Вељко Бицок, Никола Ђорђевић, Павле Јовановић, Марко Лато, Алекса Азап, Теодор Тричковић и Никола Вуковић.

Честитамо нашим фудбалерима и желимо им пуно среће у амбициозном спремању за нове подвиге!

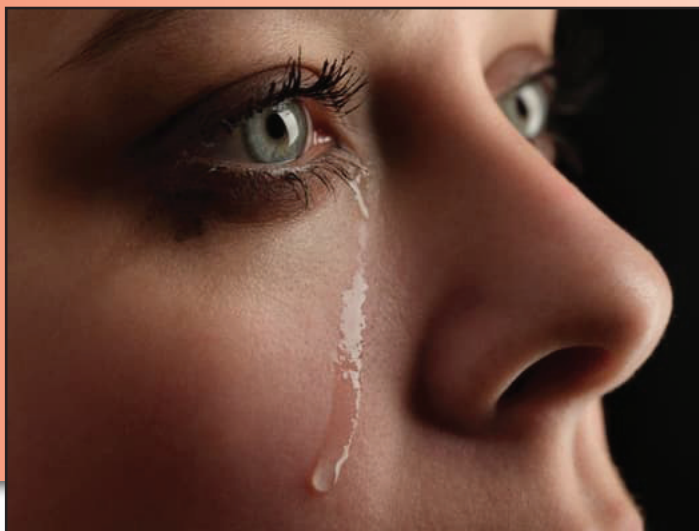
А.Т. 11.6

Ништа није пропало кад је пропало све...

Сећања на тај дан нејасана су ми и магловита. Мисли су ми се ројиле попут необузданих пчела и претварале се у иритантне звукове њихових крила у чежњи да нађу најсочнији полен. Преплитале су се, сударале и правила конфузију. Ваљда је и живот такав пребрз. Заправо, сећам се да је била недеља. Мрзим недељу. Недеља је дан када сви проблеми, бриге, неиспуњене обавезе, чежње, недостајања, патње почну да муче срце и главу исцрпљујући тело. И небо, сећам се неба... Ведро, сунчано, мирно, личило је на луку неког далеког града којој су се бродови и морнари, након дугих и исцрпљујућих путовања, радовали. А затим изненада, из размишљања ме трже ветар који је необјашњивом силином ударао о прозорска окна. Немилосрдно је савијао танке брезове гране, кидао тек зачете пупољке, ковитлао прашину са широког, трошног пута и навлачио, чинило се, нимало пријатељски расположене облаке. Спремала се олуја. Дошла је ненадано, затичући ме неспремну и рањиву. Киша је почела прво као лагани пљусак, а затим постајала све јача и јача. Хладноћа је испунила кућу и унела немир, а мрак се лагано спуштао. Зар људи нису заправо као животиње? Неустрашиве, горде, храбре дању, а рањиве и несигурне када падне ноћ. Ноћ, пуна непознаница, несигурности и страха. Страх, човеков највећи непријатељ. Мучила ме је несаница, грижа савести, и чинило се да би се и пажљиво склопљена рубикова коцка распала. Ова олуја пробудила је све оно што је већ неко време тињало у мени, а што што сам ја пажљиво гурала у неки далеки ћошак мог ума. Као звер после дугог сна, немирна и гладна. А ја, ја сам је несвесно, бојећи се, сумњајући у себе и у све око себе хранила, пуштајући је да расте. Чинило се да тло подрхтава, стварајући дубоке расцепе и да пажљиво грађен свет пропада и нестаје у тами несагледивог поља. Безлични поглед ми је лутао, док сам наслоњена на прозор гледала у даљине ноћи. И тада у том часу негде далеко на хоризонту почело је да свиће. Киша је стала и дан као да је терао облаке, док се плаветнило опрезно шуњало окупано оним најлепшим првим јутарњим зрацима сунца. А са сунцем дошла је и нада да је за сваку браву, ма колико их било, и на каквим год вратима стајале и шта год се иза тих врата крило, направљен кључ. Човек који не познаје границе, срећан је човек, слободан и не носи тешке окове страха. Зар нису толики градови после свих земаљских ратова поново изграђени, зар нису

сви порушени животи поново нашли свој пут? Зар није живот необузdana река, а челична воља, непоколебљива нада, безусловна вера и луда упорност начин да ту животну реку укритимо?

Анастасија Топаловић, 11.б